

То је једноспратна кућа на стрмом Алифаковцу, при самом врху, мало подаље од осталих. У приземљу, у коме је зими топло, а лети хладовина, налазе се пространи ходник, велика кухиња и две мање сумрачне собице позади. На спрату су три повелике собе; једна од њих, она с лица, која гледа на отворену сарајевску долину, има широк балкон. По конструкцији и величини, он личи на босанске диванхане, али није грађен као оне од природног белог дрвета, него је обојен тамнозеленом бојом, и ограда му није од облих „трабозана“, него од пљоснатих дасака резаних као на балконима алпских кућа. Све је то грађено деведесетих година – тачно 1887 – кад су и домаћи људи почели да зидају куће „под план“, са изгледом и распоредом на аустријски начин, и у томе напола имали успеха. Да је то било само десетак година раније, та зграда би била зидана потпуно на стари турски начин, као већина кућа на Алифаковцу, а не на „швапски“, како су грађене куће у равници око Миљацке. Тада би се широки ходник на улазу у приземље звао „ахар“, а балкон на спрату „диванхана“, и све то не би имало овај хибридни изглед грађевине код чијег су подизања жеље и планови ишли у једном правцу, путем нечег новог и непознатог, а руке, очи и сва човекова унутрашњост звукли у другом, ка старом и уобичајеном. Природа и распоред намештаја, боја зидова, бечки лустери од кристала и месинга, земљане босанске пећи са „лончићима“ и домаћи ћилими по собама говоре такође о том дејству. Изнутра као и споља јасно се чита судар двеју епоха и произвољна мешавина разних стилова, па ипак све се то слива у атмосферу топлог људског пребивалишта. Види се да становници ове куће не држе много до спољњег изгледа ствари, ни до њихових назива, али зато умеју да узму све што те ствари могу да пруже за скроман, миран и удобан живот људима којима је више стало до живота него до оног што се о њему може смислити, казати или написати. Овде ствари и зграде у својој исконској безимености и савршеној скромности просто служе природно